

Sepsi Enikő 2003-ban szerzett doktorátust a Sorbonne-on, és 2010 óta a Károli Gáspár Református Egyetem Bölcsészettudományi Karát vezeti. Yves Bonnefoy, Valère Novarina és Jean-Michel Maulpoix műveinek fordítója, kutatási területe a modern és kortárs francia költészet és színház, valamint a kortárs misztika.

A kötet a képi fordulat különféle művészeti ágakban és a tudományban is megfigyelhető jelenségével, valamint a fogalmi metafora elméleti keretével kívánja bevezetni és összefogni két nagy témáját: a francia költészet és a színház reprezentációhoz fűződő, szerteágazó kérdésfeltevéseit. A könyv első fejezeteiben két olyan kortárs francia költészeti irányzatot taglalunk, melynek viszonya a képhez különböző módon, de meghatározó (Yves Bonnefoy és Lorand Gaspar, valamint Jean-Michel Maulpoix). A kötet második felében néhány olyan színházi gyakorlatot választottunk ki, amelyek az emberi képmás, az emberi „bálvány” lerombolására és újbóli összerakására tesznek kísérletet (Grotowski, Kantor, Barba, Novarina), s ebben a folyamatban a költészet eszközeit is használják. Ezeknek a színházi gyakorlatoknak, melyek közül Valère Novarina életművét emeljük ki, közös nevezője, hogy nemcsak a dramaturgiájukban ismétlik az önmegüresítés folyamatát, hanem a színészvezetésben is alapvető helyet adnak neki. A második rész tehát, nem tagadva a színházi gyakorlatok egyéb inspirációs forrásait, a Novarina életműve szempontjából központi jelentőségűnek tekinthető teológiai kenózis-fogalom színházi, színháztudományi alkalmazására tesz kísérletet, s ebben különösen támaszkodik H. U. von Balthasar teológiai esztétikájára, Xavier Tilliette munkáira, Simone Weil színház- és kenózis-konceptiójára, továbbá Kálvin, Karl Barth, Paul Tillich és Kazoh Kitamori műveire. A tárgyalt alkotók vonatkozásában elsőnek tekinthető magyar nyelvű monográfia mellékletében közölt, Túl a szakrálison című Valère Novarina-esszé magyar fordításban most jelenik meg először.

„Képnek fogom nevezni a végül teljesen megtestesült valóság benyomását, amelyet paradox módon a megtestesüléstől elfordult szavakból nyerünk. (...) A kép az a csillogás, amely hiányzik a mindennapok szürkességéből, s amit a nyelv megenged, amikor az álomszomj önmagára hajtja, s úgy dögönyözi, mint a szülői keblet.”

Yves Bonnefoy

„A valódi jelenlét sehova nem tartozó, a jelen egy ajándék, egy eltérés. Az előttünk lévő jelen jövőben van: egy átadott, felmutatott és nyitottnak mutatott dolog (...) mint persona vagyunk átadva.”

„Persona. Ezt jön cselekedni a Krisztus (Masiah, a Messiás): kiüríti az emberi képet, üresen hozza el azt.”

„A kenotikus színház a színpad nemlétezését ismétli a színpadon.”

Valère Novarina